

чета на *Стоилъ войвода* въ 1876 г. Следъ това много младъ, 22-годишенъ, умира синъ му Георги и въ 1918 г. Симеонъ, а тази пролѣтъ втората му съпруга Йордана, отъ която нѣма деца. Тѣй, изоставенъ отъ сждбата, покрусенъ отъ тежкитѣ ѣ удари, дѣдо Хаджи Киро надживѣва и своитѣ 84 години, старъ и страдащъ, ала още бодъръ, обитавайки въ старата сикжца, въ махалата Хаджи Махмудъ въ Сливенъ, препитавайки се чрезъ наемъ на стаи, малка пенсия и две малки лозя.

Че Хаджи Киро се движи отъ алтруистни чувства, се вижда и отъ обстоятелствата, че преди години той съ опасностъ за живота си едва спасява изъ придошлитѣ буйни води на р. Куруча давящето се тогава около 8-годишно момче Д. Т. (днесъ професоръ) и възнамѣрява да завещае скромната си кжца, гдето е отрасълъ синъ му Симеонъ, за трапезария на бедни ученици, въ негова паметъ. Така той изпълнява своето естествено предназначение.

Честъ и хвала на подобни скромни труженци, като дѣдо Хаджи Киро, които, вѣрни на прадѣлнитѣ предания и естественото си предназначение, съхраняватъ *народния духъ*, въ който откърмиха достойни синове, за примѣръ на поколѣ-
нiята!

Н. С.